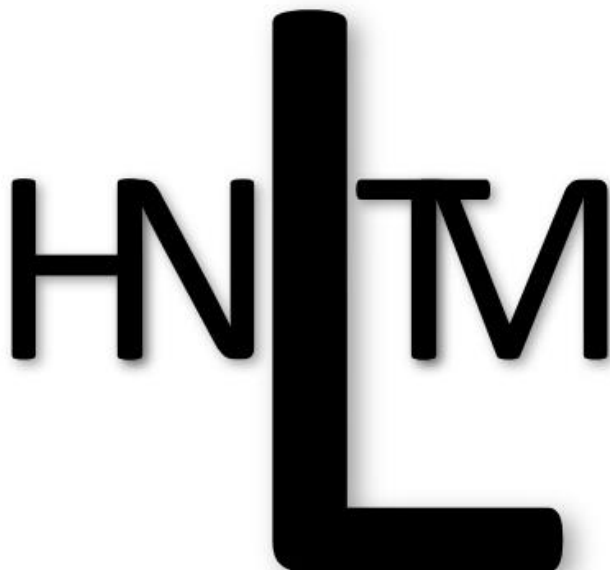

HET NIEUWE LITERAIRE TIJDSCHRIFT MAGAZINE

blad voor de moderne mens
100% vega duurzaam

tweede en laatste jaargang - 2024

nr. **23**

gratis – verschijnt onregelmatig
uitgever Ned Rednoot Dubbeldam

In dit onderhavige magazine enkele waargebeurde verhalen en als ze niet waargebeurd zijn kunnen ze nog gebeuren.

Het blad stelt zich ten doel een platform te zijn voor mensen die lezen en wellicht ook schrijven. En juist ook voor hen die wel schrijven, maar het lastig vinden, een drempel over moeten, om hun schrijfwerk te delen met anderen. Schroom niet, uw inzending kan ook anoniem geplaatst worden. (* naam bij de reactie bekend)

Ter illustratie zijn ook schilderijen, tekeningen en foto's welkom!

Twee pagina's per inzending (één pagina bevat ongeveer 350 woorden) max. 700 woorden

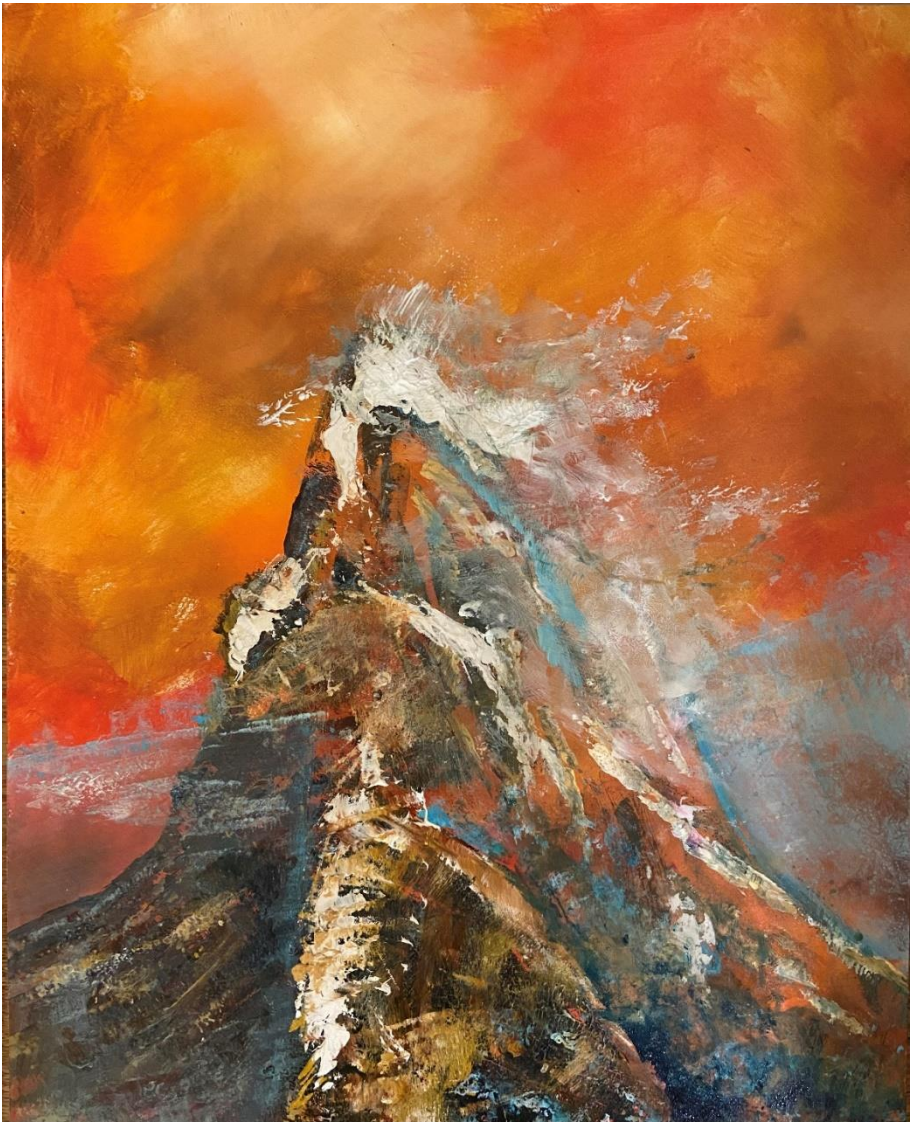
dentoonder@gmail.com

HNLTM

tav uitgever Ned Rednoot
van Doesburg erf 96 Dubbeldam
3315RD Dordrecht

Ned Rednoot is een duurzame coöperatie zonder winstoogmerk

©

Tracy Chapman - Fast Car

You got a fast car
And I want a ticket to anywhere
Maybe we make a deal
Maybe together we can get somewhere

Any place is better
Starting from zero, got nothing to lose
Maybe we'll make something
Me, myself, I got nothing to prove

You got a fast car
I got a plan to get us out of here
I've been working at the convenience store
Managed to save just a little bit of money

Won't have to drive too far
Just across the border and into the city
You and I can both get jobs
Finally, see what it means to be living

See, my old man's got a problem
He live with the bottle, that's the way it is
He says his body's too old for working
His body's too young to look like his

Mama went off and left him
She wanted more from life than he could give
I said, "Somebody's got to take care of him"
So, I quit school and that's what I did

Refr: You got a fast car
Is it fast enough so we can fly away?
Still gotta make a decision
Leave tonight, or live and die this way

So, I remember when we were driving, driving in your car
Speed so fast, I felt like I was drunk
City lights lay out before us
And your arm felt nice wrapped around my shoulder
And I, I, I had a feeling that I belonged
I, I, I had a feeling I could be someone, be someone, be someone

You got a fast car
We go cruising, entertain ourselves
You still ain't got a job
So I work in a market as a checkout girl

I know things will get better
You'll find work and I'll get promoted
We'll move out of the shelter
Buy a bigger house, live in the suburbs

So, I remember when we were driving, driving in your car
Speed so fast, I felt like I was drunk
City lights lay out before us
And your arm felt nice wrapped around my shoulder
And I, I, I had a feeling that I belonged
I, I, I had a feeling I could be someone, be someone, be someone

You got a fast car
I got a job that pays all our bills
You stay out drinking late at the bar
See more of your friends than you do of your kids

I'd always hoped for better
Thought maybe together you and me would find it
I got no plans, I ain't going nowhere
Take your fast car and keep on driving

So, I remember when we were driving, driving in your car
Speed so fast, I felt like I was drunk
City lights lay out before us
And your arm felt nice wrapped around my shoulder
And I, I, I had a feeling that I belonged
I, I, I had a feeling I could be someone, be someone, be someone

You got a fast car
Is it fast enough so we can fly away?
Still gotta make a decision
Leave tonight, or live and die this way

Uit: 84 Goedkope gedichten en 3 gratis

Onbekende beller

Hij weet nog
dat zijn mond droog
werd en zijn hart snel
klopte en zijn telefoon zei
'onbekende beller'
en hij hoorde: 'Ja met mij'

Hij weet nog
hoe ze bij hem in de auto
stapte en half tegen hem
aanviel en hem lachend aankeek
en haar lange haar
langs zijn gezicht streek

Hij weet nog goed
dat het een donkere nacht
was zonder maan en stil
en hoe haar geur de auto
vulde en zij hem met haar aparte
stem de oren van de kop af lulde

Hij weet het nog precies
hoe hij stopte voor haar
huis en zij maar door bleef praten
terwijl hij mee naar binnen wilde
en plots probeerde haar te zoenen
en ook dat zij toen keihard gilte

'why must we go on hating? Why can 't we live in bliss?'

Less is more

Minder is meer, gek eigenlijk en dat klinkt veel minder bekend dan Less is More, terwijl het toch min of meer over hetzelfde gaat. En is dat zo? Is minder meer?

Naarmate ik minder jaren nog te leven heb, statistisch gezien, gooi ik meer weg. Ik hoef het allemaal niet meer te bewaren. Ik wil ook steeds minder hebben, ben niet meer zo kooplustig, hebberig. Je moet er maar weer voor zorgen, wat heb je aan al die ballast? De kunst van het weglaten, nog zo'n uitdrukking. Wat wordt daar mee bedoeld? Letterlijk dus, weglaten, of op tijd stoppen. Ik zag laatst de kerstversiering in de Koopgoot, daar hadden ze dat niet begrepen. Er hing teveel te veel.

Consuminderen. Toen ik nog principes had ben ik ermee begonnen. Haaks staand op het vak dat ik toen uitoefende: de mens meer laten consumeren. Mijn redenering was, als ik minder geld heb koop ik minder. Wanneer er minder gekocht wordt, zal er minder geproduceerd worden. Dat was toen beter voor de wereld, bleven de grondstoffen langer voorradig. (bijkomend voordeel was: er zou op termijn minder weggegooid worden) Terugredenerend: als ik minder wilde consumeren, moest ik zorgen dat ik minder geld had, dus moest ik minder werken. (bijkomend voordeel nr. 2: dat leverde meer vrije tijd op) (bijkomend voordeel nr. 3: in de extra vrije tijd kon ik meer dingen zelf doen die ik anders had moeten kopen of had moeten laten doen)

Groene vingers. Heb jij groene vingers? Nee? Nou die krijg je dan vanzelf. De moestuin. Ik had er totaal geen verstand van. Dat was juist extra leuk. Alles was een experiment. Hoe groeit nu eigenlijk een spruit? Of hoe kweek je tomaten. De ingewikkelde groei van witlof. Wat is die vers geplukte sla lekker! Gif spuiten met het eufemistische 'gewasbeschermingsmiddel' doe ik niet. Wanneer je veel tijd hebt kun je een moestuin onderhouden. Op het moment dat je je uien oogst kosten ze in de winkel haast niets. Hetzelfde geldt voor de aardappels en eigenlijk alles in je 'hof'. Daar gaat het

niet om, zoals al die tuinders zeggen, je doet het voor je plezier. In de jaren zeventig deed ik alsof ik het boek: 'Het rapport van de club van Rome' had gelezen. Het doemdenken rapport wat toen al repte over oprakende olievoorraden en dreigende energie- en voedseltekorten. Beïnvloed erdoor was ik wel. Ik bekeerde me tot de club der principiëlen. Zij die dus 'bewust' leven. Gekleed volgens de normen van die tijd. Simpele houtje touwtje jas waardoorheen de wind vrij spel had. Basale corduroy broek die vele jaren meeging totdat er geen corduroy meer op zat. Brood bakte ik zelf, vegetarisch was ik ook, roken en bier drinken kon wel. Een periode was ik volledig vervoerloos. De kapotte auto voor vijf gulden verkocht, de fiets was gestolen, dus ik liep. Alles. Dat kostte wel meer tijd en er werd vreemd tegenaan gekeken. Voortdurend werd mij door iedereen een lift aangeboden. Ik mocht niet lopen. Ook hier gold: minder is meer. Zonder eigen vervoer duurt alles langer.

Binnenkort is het de kortste dag van het jaar. Hoe korter het daglicht duurt, hoe langer het nacht is. De 'feestdagen' naderen. Steeds dikkere pakken folders ploffen door de brievenbus. Zoals elk jaar zie ik er ook nu weer tegenop. Het is teveel, teveel verplichte gezelligheid, rollades, kaarsvet, bitterkoekjespudding, dennengeur - hoewel: ben ik nog de enige die de moeite neemt een echte boom op te zetten – koorzang op tv snel doorzappen, doen we nog een spelletje, tulbandcake en lichtsnoeren die kronkelig langs de gevels hangen. Om maar niet te spreken van het geknal van vuurwerk. Het lijkt wel of het steeds vroeger begint. In de Noordergang, een steegje dat op de Noordendijk uitkomt, ontplofte een helse donderslag. Juist op het moment dat ik daar langsfietste en ik kwam los van mijn zadel. Steeds meer mensen spreken zich uit voor een vuurwerkverbod. Ik weet nu al: dit jaar zal er weer meer geld worden uitgegeven dan vorig jaar.

Nog even dit, wanneer je minder gif spuit in je tuin heb je meer onkruid.

Uit: 'Hasag', over de tewerkstelling van de vader van de schrijver in de tweede wereldoorlog op de Hasag fabriek in Leipzig en zijn eigen militaire dienstplicht als ambulance chauffeur.

Apotheek

In Breda en omgeving waren 4500 beroepsmilitairen. Zij moesten ingeval van nood ons inschakelen. Beter was uiteraard om de reguliere ambulance te bellen. Die was sneller en met professionals bemand. Wij wisten de weg niet in Breda en wanneer we tenslotte ter plaatse waren kon de dienstdoende en zenuwachtige verpleger niet veel anders dan mij helpen met inladen. Zelden moest ik uitrukken. Wel moest ik haast elke dag naar de apotheek, medicijnen ophalen. Er was altijd wel een verpleger die graag meewilde. Even de kazerne af en lachen bij de apotheekassistentes. Dan was ik genoodzaakt om een goede indruk te maken bij mijn rijder. Scheuren door de stad, zonder remmen haaks de bocht door, hoe hard kunnen die banden piepen? In de apotheek kenden ze mij al gauw. Ik droeg het zogenaamde 'nette pak'. Officieel heet dat 'het eerste grijs'. Een nette broek, lage bruine schoenen en overhemd met das. Daar overheen een witte stofjas. Ik droeg Geen Baret! Ik stond bekend om mijn stropdas, de knoop daarin was de kleinste van de NATO. Bovendien had ik de gewoonte om de schuifdeur van de Ford Transit open te laten. Dan kon ik 'sneller uitstappen'. Hoe traag de Ford Transit was viel pas op wanneer ik de stad uit moest. De auto's die zojuist voor mijn drietonige hoorn en blauw zwaailicht aan de kant waren gegaan, haalden me op de snelweg lachend in. Soms bezocht ik een van de vele bruingerookte kantoortjes op het uitgestrekte kazerneterrein. Die werden bemand door slaperige onderofficieren die op mij druk uitoefenden om hen te 'matsen' in de vorm van gratis verbandmiddelen, paracetamol en dergelijke. Ik dacht dan: 'What's in it for me' en trok me nergens iets van aan.

Bom

In de schuilkelders zaten alle nationaliteiten door elkaar. Russen op de trappen, met hun door merg en been gaand gezang. Pa zag een Russische accordeonspeler die was gespietst, een stalen staaf was

dwars door hem heen gegaan, de vloer in. De schuilkelders die getroffen waren moesten worden leeggeruimd. Soms kwamen ze dan het lijk van een bekende tegen. Over het dekking zoeken buiten in het veld vertelde Pa niet veel. Adrie zei:

'Ik lag plat in het veld en toen vielen er twee bommen, een voor me en een achter me. Ik was 'even weg' en kon een tijdje niet gewoon lopen.'

Toen begreep ik wat dat ook met Pa gedaan moet hebben. Toen ze terugkwamen op de fabriek bleek ook daar heel veel verwoest te zijn. Tussen een hoop planken vonden ze nog een dode krijgsgevangene. Nederlandse krijgsgevangenen werden gedwongen om de puinhoop in de stad op te ruimen. Daar tegen protesteerden ze. Dag mag niet, volgens de Conferentie van Geneve. De verhalen die ze vertelden over wat ze daar hadden meegemaakt waren gruwelijk.

Conferentie van Geneve

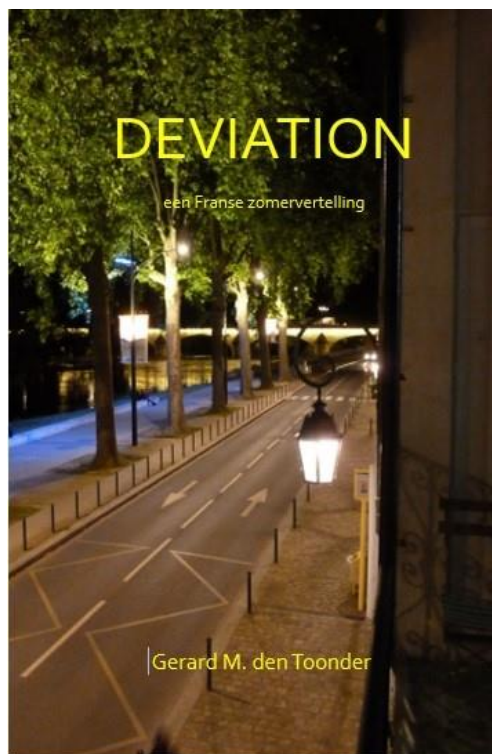
Als hospik kreeg je een bijzonder certificaat. Wegens de Conferentie van Geneve mag op verplegend personeel niet geschoten worden. Stoer liet ik dat in het weekend in de kroeg zien: op mij wordt niet geschoten! In mijn stamkroeg De Vrijbouter stond ik bekend als de Generaal, dat was immers mijn doel, ik werd opgeleid voor generaal. Tijdens een van de weinige bivaks die ik meemaakte in de opleiding was daar ook de gasmaskeroefening. Op de kazerne waren we al de gaskamer in geweest. Daar had ik van te voren nachtmerries van. Gaskamer, dan denk je aan de Holocaust, aan de honderdduizenden Joden die werden vergast. Wij kregen een gasmasker mee, opzetten en een kleine donkere kamer in. Dan werd er gas in de ruimte gespoten. Je moest een tijdje daar staan. Dan het luchtfilter eraf draaien, het ruilen met je buurman en het er weer opschroeven. Dat was niet fijn. Toen in het donkere bos, waar we bivakkeerden, zou er een 'gasaanval' komen. Na weer een ellendige mars, klonk toch nog onverwachts, opeens het commando: Gas, gas, gas! Je moest zo snel mogelijk je gasmasker uitpakken en opzetten. Ik keerde echter om en zette het op een lopen, vluchtte letterlijk lukraak het stikdonkere bos in, op goed geluk bomen en struiken ontwijkend. Rende alsof de vijand me op de hielen zat.

De Boodschappenanalfabeet – vervolg

Soms, uit pure wanhoop neem ik dan maar wat anders mee. Ook niet goed, zag ik dat dan niet, dat daarnaast, in dat vak aan de overkant de aanbidding stond. En die aardappels, hartstikke duur. Koeienletters, ernaast, twee voor één prijs. Nog erger was de tijd van de Mantelzorgboodschappen. Die vreemde levensmiddelen, griesmeelpudding, havervlokken. 'Mooie gele andijvie om rauw te eten'. Terugdraaiende roeryoghurt in dat lichtblauwe pak.

Nu ook weer, ben net terug. Net op tijd kon ik nog naar links zwenken, ze zat er, mijn lievelingskassière. Ze is net iets mooier dan de anderen, nooit geeft ze enig blijk van herkenning, maar bij haar voel ik me op mijn gemak. Jammer wel dat er een echtpaar stond, een bejaard. De man, met visgraat winterjas van net na de oorlog, maar hij was nog goed, had als taak de kar vast te houden. De vrouw met Iron Lady permanentje hield de ogen strak gericht op het beeldscherm of de prijzen wel allemaal klopten. Pas daarna werden alle boodschappen een voor een in de winkelwagen, goed bewaakt door de man, overgebracht. Gaf mijn kassière me daar nu een blik van verstandhouding?

Bij het leegmaken van mijn tas waaien de zegels er uit. Oja, die zegels, altijd die vragen, of ik koopzegels wil en ook voor het boodschappenpakket en ook de frummels, smurfels of de dingies? Liefst zou ik overal nee op zeggen, maar goed gedresseerd als ik ben wil ik de zegels kopen, wat een gedoe, zó 2023. Op mijn briefje zie ik nu ook de dingen die ik vergeten ben. Ik hoor het ze al zeggen, straks als ze thuis komt: 'Ooooh, wat ben jij bent toch een boodschappenanalfabeet!'

Feuilleton deel 9

Na een bocht zie ik een flits een paard in de sloot. Zijn bolle buik boven water, dood, denk ik en rij door. Weer een dorp en op een pleintje stop ik in een stofwolk. In de kleine Bar-tabac bestel ik wat te eten. De zwijgzame vrouw brengt me een gesloten fles wijn, zelfbediening, en verdwijnt achter het vliegengordijn. Ik besteed de wachttijd aan het open krijgen van de fles wijn. Ik werk de niet echt lekkere maaltijd weg, af en toe is er een klant die sigaretten koopt of een krant. De meeste kopen kraskaarten in de hoop wat geld te winnen. Met een norse blik brengt de waardin de dessertkaas. Ik kan een glimlach niet onderdrukken, het bord ligt vol met verpakte kaasjesbrie, een onduidelijk schimmelkaasje en natuurlijk de lokale Chabichou du Poitou, van elk twaalf stuks.

Sylvain had een fobie, iedereen heeft immers een fobie, zo had ook Sylvain er een. Zoals hij zelf zei, mijn fobie is, dat ik geen fobie heb. Dat meende hij ook echt, daarbij totaal uit het oog verliezend dat de smetvrees die hij had, zijn echte fobie was. Voor hem echter volstrekt normaal. Dat hij deuren opende met zijn elleboog, liever geen handen schudde en dan daarna, als het echt niet anders kon, zo snel mogelijk zijn handen ergens ging wassen. Daarom ook gruwde hij zo van de Franse toiletten. Je wist er niet in en uit te komen, zonder de plakkerige deuren aan te raken. De deurkrukken glimmend van de bacteriën, die pissende mannen met ongewassen handen hadden vastgehad. Natte handen afdrogen aan vochtige handdoeken, hij veegde ze vluchtig langs zijn broek, onder de achterklep van zijn colbertje. Nootjes uit een bakje eten, waarin over hun neus wrijvende gasten met hun handen graaien; nooit. Standaard lagen er flessen water in Sylvains auto's, voor schone handen. De Pluriël was eerst met desinfecterende doekjes behandeld.

Lekker was het en romantisch, het eenvoudige etentje in het knusse restaurant. Het was Chantal die het voorstelde, ze wist een leuk tentje, op de hoek, bij de haven. Le Bar André. Moules en frites, petites, wit wijntje erbij. De zon zakte laag over het water en belichtte de kraaienpootjes bij de zeeblauwe ogen van Chantal. Sylvain zag het en zocht in zijn vocabulaire naar de mooiste woorden om daar toch iets over te zeggen, maar dan zo dat het wel een compliment was. Kennelijk lukte het, want ze aaide over zijn hand, zachtjes. Tijdens de terugrit moest het dakje open van de Pluriël, het moest, de hand van Chantal kneep in zijn bovenbeen, stevig, nu. Het dakje schoof met schokjes naar achteren. De papieren, aantekeningen en schrijfblokjes begonnen onrustig door de auto te waaien en de inmiddels verzamelde parkeerbonnetjes vlogen weg. Bij Sylvain waaiden de kale plekken op zijn schedel bloot en het lange haar van Chantal verborg haar gezicht en de leuke kraaienpootjes.

Wordt vervolgd

Wielren quotes,

ter viering van het heugelijke feit dat de Tour des femmes
dit jaar enkele dagen in Nederland plaatsvindt.

Wie in het dal blijft ziet nooit de andere kant van de berg

Fietsen is mijn medicijn

Het is een belediging aan de kasseien
om er zacht over heen te rijden

Pfffff

Crashen hoort bij het fietsen, zoals huilen bij de liefde hoort

Parijs is nog ver

Als wielrennen mij iets heeft geleerd, is het als je iets bereikt
zonder moeite, dat het niets waard is

Soms, als we trainen, moeten we op zoek naar de man met de
hamer

Zolang als ik adem, zal ik aanvallen

De Tour win je in bed

Als een voetballer valt, schreeuwt hij om zijn moeder.

Als een wielrenner valt, schreeuwt hij om zijn fiets

Het wordt nooit makkelijker, je gaat gewoon sneller

Zeventig meter viel ik diep.

M'n hart stond stil, maar mijn Pontiac liep.

Rij zoveel of weinig, zo lang of zo kort als je wilt, maar rijdt

Je 'moet niet' niets in het leven,
ik 'moet' niets in het leven, alleen sterven

Citaat van de week

Bruce Chatwyn – De gezongen aarde

Arkady bestelde twee cappuccino in de koffiешop. We namen ze mee naar een tafeltje bij het raam en hij begon te praten. Ik was geïmponeerd door de scherpthe van zijn geest, al had ik af en toe het gevoel dat hij klonk als iemand op een spreekgestoelte en dat veel van wat hij zei al was gezegd. De Aboriginals hadden een aardse filosofie. De aarde schonk leven aan de mens en schonk hem voedsel, taal en intelligentie: en de aarde nam hem terug als hij doodging. Het 'eigen' land van een mens, al was het maar een dor stuk spinifexgras was op zich een heilige icoon die onaangetast moest blijven. 'Je bedoelt: niet aangetast door wegen of spoorwegen?' 'De aarde verwonden', antwoordde hij ernstig, 'is jezelf verwonden en als anderen de aarde verwonden, verwonden ze jou.' Het land moet ongerept blijven: zoals het was in de Droomtijd toen de Voorouders de wereld tot leven zongen.

Quotes zonder bronvermelding

Wie lacht niet, die de mens beziet

Ik hou van degenen die niet weten hoe te leven, behalve door ten onder te gaan, want zij zijn degenen die oversteken

I know nothing, I 'm from Barcelona

Als je vrouw chagrijnig is, koop een nieuwe fiets. Ze zal nog steeds chagrijnig zijn, maar jij hebt een nieuwe fiets

Vergeef altijd je vijanden, niets irriteert hen zo

Hoe hoger we vliegen, hoe kleiner we lijken voor hen die niet kunnen vliegen

Onderbuikgevoelens zijn ook gevoelens

'Riviertje bij Orlu, (Pyreneeën)' - Rob van de Wetering
<https://www.instagram.com/omgogh.art/>